

РЕШЕНИЕ

№ 3749

гр. София, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 63 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРИСТИНА Н. КОСТАДИНОВА

при участието на секретаря ГАЛИНА ЦВ. ГОРАНОВА ШИПОВАЦ
като разгледа докладваното от КРИСТИНА Н. КОСТАДИНОВА Гражданско
дело № 20231110119064 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 415 от ГПК.

Образувано е по искова молба на „Топлофикация София“ ЕАД, с ЕИК: 831609046, подадена чрез процесуалния му представител – юрк. А. Т., срещу „Биотехклийн“ ЕООД, с ЕИК: 175391578, с която се иска **да бъде признато за установено**, че ответникът дължи на ищеца сумата от общо **725.05 лева**, представляваща стойността на доставена и ползвана, но незаплатена топлинна енергия и услуга дялово разпределение, за имот – магазин № 34, находящ се в гр. София, общ. Триадица, жилищна група Южен парк бл. 1 /аб. № 402544; номер инсталация 4000014814/, от които 1/ главница за топлинна енергия в размер на **617.38 лева** за периода от 01.04.2020 г. до 30.04.2021 г. вкл, както и суми отразени в изравнителни сметки № 1014196011/31.07.2021 г. /относима към периода 01.07.2020 г. до 30.04.2021 г./ и № 1014195999/31.07.2021 г. /относима за периода 01.05.2020 г. до 30.06.2020 г./ и **93.38 лева** – обезщетение за забава за периода от 31.05.2020 г. до 07.12.2022 г., 2/главница за услугата дялово разпределение в размер на **11.67 лева** за периода от 01.05.2020 г. до 30.11.2020 г. вкл, и **2.62 лева** – обезщетение за забава за периода от 01.07.2020 г. до 07.12.2022 г., както и законната лихва върху главниците, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на ЗИПЗ по ч.гр.д. № 69262/2022 г. на СРС – 21.12.2022 г. до окончателното плащане на сумите – с които суми по двете главници ответното дружество се е обогатило, доколкото е спестило разходи за топлинна енергия съответно услуга дялово разпределение, а ищцовото за сметка на това е обедняло, доколкото е осигурило съответните доставка и услуга. Претендират се и направените по делото разноски.

В исковата молба се твърди, че ответното дружество притежавало имот

в топлоснабдена сграда – етажна собственост (СЕС), за която ищецът е доставял топлинна енергия за отопление и горещо водоснабдяване, а от ФДР е извършвана услугата дялово разпределение. В тази връзка ищецът многократно отправял покани до ответника помежду им да бъде сключен договор при ОУ – за продажба на топлинна енергия. Задължение да сключи такъв договор ответникът /погрешно посочен с друга фирма на стр. 2, абз. 3 от ИМ/ имал по силата на § , т. 43 от ДР на Закона за енергетиката /ЗЕ/, доколкото бил потребител на топлинна енергия за стопански нужди като ЮЛ. С този договор при ОУ ясно следвало да се уредят правата и задълженията на страните, доставката, редът за измерване, отчитане, разпределяне и заплащане на топлинната енергия, отговорността при неизпълнение и др. Ответното дружество обаче така и не пожелало да сключи договор с ищеца. Предвид това, че имотът бил в топлоснабдена сграда обаче дружеството доставило топлинна енергия и енергия за подгряване на гореща вода, съответно осигурило услугата дялово разпределение. Така ищецът обеднял като реализирал доставка съответно услуга, стойността на които обаче не била заплатена от ответника, който от своя страна се обогатил като спестил съответните разходи. Поради това и ищцовото дружество счита че процесните суми за главници му се дължат съобразно принципа за неоснователното обогатяване. Доколкото за дължимостта на сумите били издадени фактури, които ответникът не заплатил в срока по ОУ на дружеството, то същият изпаднал в забава. С тези аргументи се иска уважаване на претенциите.

С исковата молба са представени: ОУ за продажба на топлинна енергия за стопански нужди от „Топлофикация София“ АД на потребители в гр. София, договор между ищеца и ФДР, извлечение от сметка и съобщения към фактури, договор между СЕС и ФДР, протокол от ОС на СЕС за избор на ФДР, нотариален акт за покупко продажба на недвижим имот № 167, том I, рег. № 2381, н.д. № 135/2015 г. от 26.03.2015 г., удостоверение за идентичност на адреси, покана от 16.06.2022 г. и обратна разписка /пратката непотърсена/, договор № 25172/402544 от 09.04.2015 г.и заявление за сключване на договор.

Препис от исковата молба е връчен на ответника. От същия, чрез адв. А. М., в срока по чл. 131 от ГПК е депозиран писмен отговор, с който исковите претенции се оспорват като недопустими, евентуално по основание и размер.

По отношение на допустимостта се сочи, че от исковата молба не ставало ясно кой е ответникът по делото, доколкото в обстоятелствената част на същата било посочено дружество, различно от ответника.

Досежно основателността се поддържа, че нямало доказателства сградата да е топлоснабдена, а дори да било така имотът на ответното дружество бил на партерния етаж и отоплителната инсталация била прекъсната.

Оспорва се и наличието на облигационно отношение между страните въз основа на ОУ на ищцовото дружество.

Оспорва се и наличието на хипотезата на неоснователно обогатяване,

доколкото не се доказвало разместването на имуществени блага. Поддържа се и че дружеството не било доказало доставка на топлинна енергия в начисленото количество и претендирания размер.

С тези аргументи се иска претенциите да бъдат изцяло евентуално частично отхвърлени.

С определение № 26586/28.07.2023 г. по делото като трето лице помагач на страната на ищеца е конституирано дружеството „Техем сървисис“ ЕООД. Същото е депозирало молба с приложени документи за дялово разпределение –изравнителна сметка и протокол за неосигурен достъп.

Изготвена и приета е и съдебно техническа експертиза с вх. № 358448/13.12.2023 г.

В съдебно заседание, проведено на 06.02.2024 г., процесуалният представител на ищеца счита исковете за доказани и иска същите да бъдат уважени. Прави възражение за прекомерност на разноските на ответника.

Ответното дружество се представлява от адв. М.. Последният изразява становище за прекратяване на делото поради неотстранени нередовности в исковата молба и приложенията към нея. Евентуално иска цялостно респ. частично отхвърляне на исковете.

Третото лице помагач не се явява в открито съдебно заседание и не изразява допълнително писмено становище по спора.

Софийският районен съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От ищцовото дружество е депозирано заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК срещу ответника за вземанията, които са предмет на настоящото производство. В тази връзка по подаденото заявление районният съд е издал заповед № 2382/20.01.2023 г. по ч.гр.д. № 69262/2022 г. по описа на СРС. Последната е връчена на длъжника, който от своя страна е депозирал възражение срещу същата.

Страните не спорят, а и от представено по делото копие от нотариален акт за покупко продажба на недвижим имот № 167, том I, рег. № 2381, н.д. № 135/2015 г. от 26.03.2015 г. и удостоверение за идентичност на адреси се установява, че на 26.03.2015 г. ответникът е придобил чрез покупка собствеността върху процесния имот – магазин № 34, находящ се в гр. София, общ. Триадица, жилищна група Южен парк бл. 1. Няма данни досежно имота да има лице със запазено вещно право на ползване.

От представено по делото съобщение към фактура се установява, че титуляр на партида при ищцовото дружество за имот с адрес: гр. София, общ. Триадица, жилищна група Южен парк бл. 1, магазин № 34, аб. № 402544; номер инсталация 4000014814 е именно ответното дружество „Биотехклийн“ ЕООД.

От договор между СЕС и ФДР от 07.08.2007 г. и протокол от ОС на СЕС за избор на ФДР от 07.05.2007 г. се установява, че процесният имот се

намира в топлоснабдена сграда, където е въведена услугата „дялово разпределение” – осъществявана от фирма за дялово разпределение /ФДР/ „Техем сървисис“ ЕООД. Последната изготвя изравнителни сметки в сградата в режим етажната собственост /СЕС/ от 2007 г., от когато е налице договор между СЕС и ФДР. Поради това и е налице въведена система за дялово разпределение през процесния период.

Налице е и договор /№ ДОГ-63 от 22.06.2017 г./ между ищцовото дружество и фирмата за дялово разпределение, със срок от три години – действал в процесния период.

Видно от договор № 25172/402544 от 09.04.2015 г. и заявление за сключване на договор между страните е бил налице договор за продажба на топлинна енергия за стопански нужди при ОУ. Същият е бил валиден, считано от 01.04.2015 г. при срок от пет години като не е уговорена клауза за автоматично продължаване.

От протокол за неосигурен достъп на ФДР съдът НЕ установи до процесния имот да не е осигурен достъп – доколкото в протокола са вписани само апартаменти, а не е на магазин, а поначало и отсъства въобще обект под номер 34 /който е номерът на процесния магазин/.

По делото е изготвена и приета съдебно техническа експертиза, от която се установява, че през процесния период измервателните уреди са преминавали задължителните метрологични проверки и съответстват на одобрения тип, годни да се използват за търговски измерване, а показанията им могат да се сметат за достоверни.

Посочва се, че за периода 2019 г./2020 г. отоплителната инсталация на процесния имот е свързана към сградната инсталация на процесната сграда. Налице е обаче протокол от 21.09.2020 г., съгласно който топломерът е демонтиран от инсталацията и изводите за връзка със сградната инсталация са затапени. Поради това и в периода 2020 г./2021 г. имотът не е свързан към сградната инсталация. За този период на абоната **не е начислявана топлинна енергия за отопление на имота**, защото такава не е можело да се ползва. Към 11.12.2023 г. в имота няма отоплителна тела. Водопроводно отклонение съществува и в имота може да се ползва топлинна енергия за БГВ. От периода 2019 г./2020 г. в исковата претенция е включен само м. 04.2020 г. и само тогава е имало консумация на топлинна енергия. Доколкото в периода 2020 г./2021 г. в имота може да се ползва вода, но дружеството твърди, че абонатът не е осигурил достъп, то е начислен служебно разход за 1 лице по ОУ / при норма 140 л/денонощие/ или 51.1 куб.м. При посещение на вещото лице към 11.12.2023 г. /разяснено в съдебно заседание/ действителните показания на водомера обаче са 0.529 куб.м. /в протокола от 21.09.2020 г. показанията на водомера са 0.00 куб.м./. Така стойността на реално консумираната БГВ е 5.97 лева.

Така съгласно таблица към заключението за м. 04.2020 г. сградната инсталация възлиза на 2.26 лева, а за м. 10.2020 г. на 38.34 лева. За отопление на имот се дължи сумата от 11.21 лева за м. 04.2020 г., а за следващия отоплителен сезон е 0.00 лева. За 2020-2021 г. е начислена стойност за БГВ от

577.04 лева /40.60 лева + 11.21 лева + 577.04 лева = 628.85 лева/.

Изготвената експертиза следва да бъде кредитирана, доколкото експертните изследвания са задълбочени, подробни и компетентно извършени, а по делото липсват и данни за евентуална заинтересованост на вещото лице от изхода на производството. Освен това същото е работило въз основа на документи, представени му от ищеца и фирмата за дялово разпределение, т. е. въз основа на всички предвидени по закон документи, съставяни във връзка с доставката, ползването и заплащането на потребена топлинна енергия.

На последно място няма данни издадените по делото фактури да са връчени на ответника. Няма данни и писмото – покана от 16.06.2022 г. с дължими суми да е връчено на ответника, доколкото видно от обратна разписка същото е върнато като непотърсено.

Така установената фактическа обстановка налага следните изводи от правна страна:

Исковете са с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД вр. с чл. 415 от ГПК – за установяване вземането на ищеца към ответника за доставена топлинна енергия и услуга дялово разпределение, за посочения по-горе имот – със стойността на които доставка и услуга ищецът е обеднял, а ответникът за сметка на това се е обогатил, за което е издадена заповед № 2382/20.01.2023 г. по ч.гр.д. № 69262/2022 г. по описа на СРС за изпълнение на парично задължение по [чл. 410 от ГПК](#).

По допустимостта:

Издадената заповед за изпълнение е връчена на длъжника, който е депозирал възражение срещу същата. Това е наложило даване на указания за предявяване на иск в хипотезата на чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК. В тази връзка предявените установителни иски са допустими като целта им е издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК да влезе в сила след установяване съществуването на вземането по съдебен ред в исково производство.

В тази връзка възражението за недопустимост на исковите, релевирано от ответника, следва да се приеме за неоснователно. Налице е съвпадение в основанията на претенцията по исковото и по заповедното дело. От своя страна действително, както се отбеляза и по-горе, на едно място в обстоятелствената част на исквата молба е вписано като ответник друго дружество. В съдебно заседание обаче процесуалния представител на ищеца изрично заяви, че поддържа исковите срещу конституираното като ответник „Биотехклийн“ ЕООД. Поради това и допусната в обстоятелствената част „техническа грешка“ във фирмата на дружеството не може да обоснове недопустимост на иска.

По основателността:

Съгласно чл. 59, ал. 1 от ЗЗД всеки, който се е обогатил без основание за сметка на друго, дължи да му върне онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването.

В тежест на ищеца по иска за неоснователно обогатяване е да установи, както своето обедняване, така и обогатяването на ответника, но и общите факти, от които произтичат обедняването и обогатяването.

Ответникът следва да установи основание за имущественото разместване на блага.

Доколкото процесните искове са предявени по чл. 59, ал. 1 от ЗЗД съдът следва да установи дължимостта на сумите единствено на плоскостта на неоснователното обогатяване, като нямат отношение разпоредбите на ЗЕ, касаещи единствено хипотеза на договор за доставка на топлинна енергия за стопански нужди между ищеца и ЮЛ ответник. В контекста на това по делото действително се установи, че между страните е имало сключен такъв договор, но със срок до 01.04.2020 г. /пет години от 01.04.2015 г./ т.е. към началото на процесния период – 01.04.2020 г. този договор е с изтекъл срок – няма данни, твърдения или клауза да е продължен.

На следващо място от представените по делото писмени доказателства /копие от нотариален акт за покупко продажба на недвижим имот № 167, том I, рег. № 2381, н.д. № 135/2015 г. от 26.03.2015 г. и удостоверение за идентичност на адреси/ следва извод, че ответникът е собственик на процесния имот през целия процесен период като срещу ангажираните от топлопреносното дружество доказателства в тази връзка не бяха въведени конкретни възражения. Не бяха въведени и конкретни възражения за промени във вещноправния статут на имота.

Следва да се отбележи и че с Решение от 05.12.2019 г. по съединени дела С-708/17 и С-725/17 във връзка с отправени преюдициални запитвания съдът на ЕС постанови, че национална правна уредба, която предвижда, че собствениците на имот в сграда — етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя имот, не противоречи на общностното право.

В случая съдът намира, че от изготвената СТЕ се установи, че процесната главница е формирана от няколко компонента – 1/ сградна инсталация към м. 04.2020 г. от 2.26 лева и към м. 10.2020 г. 38.34 лева или общо 40.60 лева за процесния период; 2/ топлинна енергия за отопление – 11.21 лева само за м. 04.2020 г. – като след тази дата няма отоплителни тела в имота; 3/ служебно начислена енергия за подгриване на БГВ за отоплителен сезон 2020-2021 г. в размер на 577.04 лева. Следва да се отбележи, че последната сума според ищеца, а и вещото лице е начислена поради неосигурен достъп до имота и съгласно ОУ на дружеството – при норма от 140/литра на денонощие на човек. По делото обаче от една страна не се установи ответникът да НЕ е осигурил достъп /процесният имот отсъства от протокола на ФДР/, а от друга страна се установи, че действителните показания на уреда към момента на преглед от вещото лице са 0.529 куб.м. на стойност 5.97 лева.

В тази връзка, както се отбеляза и по-горе, претенциите са заявени по

чл. 59, ал. 1 от ЗЗД, което изключва наличието на договор между страните, респ. приложение на ОУ на дружеството ищец. Поради това и последното дори при неосигурен достъп не е имало право да начислява „служебно“ енергия за БГВ по ОУ, които са явяват неприложими към ответника. На последно място искът за неоснователно обогатяване предполага действително размястване на имуществени блага т.е. действително обогатяване на ищеца за сметка на обогатяването на ответника. В случая ищецът реално е доставил БГВ на стойност 5.97 лева, именно с която сума е обогатил.

С оглед гореизложеното исковата претенция за главница за потребена топлинна енергия се явява доказана до сумата от **52.91 лева** /40.60 лева + 11.21 лева+ 1.10 лева – като сумата от 1.10 лева съдът изчислява предвид възможността по чл. 162 от ГПК – доколкото сумата от 5.97 лева не е само за процесния период, а до момента, посочен от вещото лице – чак 11.12.2023 г. – поради което съдът разделя същата на месеците, за които е изразходвана/.

За разликата до пълния размер от 617.38 лева или за сумата от 564.47 лева искът следва да бъде отхвърлен.

Относно иска за обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия същият е изцяло неоснователен. Това е така, доколкото както се посочи и по-горе исковите са заявени по чл. 59, ал. 1 от ЗЗД, а не на договорно основание. Поради това и ответникът изпада в забава не съгласно предвиденото в ОУ на дружеството ищец, а от момента на поканата да плати / така Решение № 394/27.11.2015 г. по гр.д. № 3034/2015 г. на ВКС, 4-то г.о. – където се приема, че в хипотезата на чл. 59, ал. 1 от ЗЗД вземането е изискуемо от деня на размястване на благата и не е обвързано със срок т.е. кредиторът може да иска изпълнение веднага; вземането за обезщетение за мораторна лихва възниква от деня на забавата, която при липсата на определен срок настъпва след покана от кредитора/. Такава покана не се установи да е получена от ответника още по-малко за процесните суми. Поради това и на ищеца се дължи единствено законната лихва за забава от датата на заявлението.

Досежно иска за главница за услугата дялово разпределение същият се явява изцяло основателен – за сумата от **11.67 лева**. Това е така, доколкото действително се установи, че имотът се намира в сграда с режим на ЕС, която е топлоснабдена и има избрана ФДР. В случая е неотносима „четливостта“ на протокола от ОС на ЕС и договора му с ФДР, доколкото от посочените документи съдът установи, че са съставени преди ответникът да придобие собствеността върху процесния имот. Предвид обстоятелството, че са изготвяни и изравнителни сметки, то се установи, че услугата дялово разпределение е действително извършена.

Искът за обезщетение за забава върху тази сума обаче също е неоснователен по изложените съображения досежно този иск за главницата за топлинна енергия. Това е така, доколкото както се отбеляза в хипотезата на неоснователно обогатяване, ответникът изпада в забава чак от момента на поканата да плати.

Възражение за давност не е въведено с отговора на исковата молба, но

същото така или иначе е неоснователно.

По исканията за разноси на страните:

Съгласно т. 12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда иска по чл. 422 респ. чл. 415, ал. 1 от ГПК, следва да се произнесе по дължимостта на разноските, направени в заповедното производство като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноси, както в исковото, така и в заповедното производство.

Искане за разноси е направила ищцовата страна:

По разноските в производството по ч.гр.д. № 69262/2022 г. на СРС /заповедно производство/:

В това производство ищcovото дружество претендира разноси в размер на общо 75 лева, от които 25 лева държавна такса и 50 лева юрисконсултско възнаграждение. С оглед изхода на делото от тези разноси следва да му бъде присъдена сумата от 6.68 лева.

Длъжникът не претендира разноси в това производство.

По разноските в производството по гр.д. № 19064/2023 г. по описа на /исково производство/:

В това производство ищcovото дружество претендира разноси в размер на 475 лева – от които 25 лева държавна такса, 350 лева – възнаграждение за вещо лице, 100 лева – юрисконсултско възнаграждение съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК. Видно от представените по делото платежни документи претендирани разноси са действително извършени. В тази връзка и на ищеца следва да бъде присъдена сумата от 42.31 лева предвид изхода на делото.

Ответната страна претендира разноси от 850 лева, от които 500 лева за адвокатско възнаграждение и 350 лева за експертиза, които видно от приложени по делото платежни документи са действително извършени. По делото обаче е направено възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, което не е основателно. Посоченият извод следва от обстоятелството, че предвид цената на иска приложима е разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В тази връзка и предвид фактическата и правна сложност на делото минималният размер на хонорара възлиза на 400 лева. Претендираният такъв от 500 лева го надвишава със 100 лева, което не е прекомерно. В случая не може да се обоснове злоупотреба с право, доколкото се претендира един хонорар, който не надвишава общия размер на претенциите, а по делото е изслушана и СТЕ. В тази връзка съобразно изхода на делото на ответната страна се дължи сумата от 774.29 лева.

Водим от горното, Софийският районен съд:

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че „Биотехклийн“ ЕООД, с ЕИК:

175391578 и адрес на управление: гр. София, ж.к. Хиподрума, бл. 108, вх. А, ап. 2 **ДЪЛЖИ** на „Топлофикация София“ ЕАД с ЕИК: 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Ястребец № 23Б следните суми: 1/сумата от **52.91 лева** – главница, представляваща стойността на доставена и ползвана, но незаплатена топлинна енергия за имот – магазин № 34, находящ се в гр. София, общ. Триадица, жилищна група Южен парк бл. 1 /аб. № 402544; номер инсталация 4000014814/ за периода от 01.04.2020 г. до 30.04.2021 г. вкл, както и суми отразени в изравнителни сметки № 1014196011/31.07.2021 г. /относима към периода 01.07.2020 г. до 30.04.2021 г./ и № 1014195999/31.07.2021 г. /относима за периода 01.05.2020 г. до 30.06.2020 г./ и 2/ сумата от **11.67 лева** – главница за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.11.2020 г. вкл., както и законната лихва върху главниците, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на ЗИПЗ по ч.гр.д. № 69262/2022 г. на СРС – 21.12.2022 г. до окончателното плащане на сумите – с които суми по двете главници ответното дружество „Биотехклийн“ ЕООД се е обогатило, доколкото е спестило разходи за топлинна енергия съответно услуга дялово разпределение, а ищцовото „Топлофикация София“ ЕАД за сметка на това е обедняло, доколкото е осигурило съответните доставка и услуга, като за сумите е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 69262/2022 г. на СРС **КАТО ОТХВЪРЛЯ** исковите за следните суми и периоди: 1/ за сумата от **564.47 лева** – главница, представляваща разликата до пълния размер на претендираната стойност на доставена и ползвана, но незаплатена топлинна енергия за посочения имот и изцяло за сумата от **93.38 лева** – обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 31.05.2020 г. до 07.12.2022 г.; 2/ изцяло за сумата от **2.62 лева** – обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.07.2020 г. до 07.12.2022 г., поради неоснователност на претенциите в отхвърлената част.

ОСЪЖДА „Биотехклийн“ ЕООД, с ЕИК: 175391578 и адрес на управление: гр. София, ж.к. Хиподрума, бл. 108, вх. А, ап. 2 **ДА ЗАПЛАТИ** на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на „Топлофикация София“ ЕАД с ЕИК: 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Ястребец № 23Б сумата от общо **6.68 лева**, представляваща разноси в производството по ч.гр.д. № 69262/2022 г. на СРС и сумата от общо **42.31 лева**, представляваща разноси в настоящото исково производство по гр.д. № 19064/2023 г. на СРС съобразно уважената част от исковите.

ОСЪЖДА „Топлофикация София“ ЕАД с ЕИК: 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Ястребец № 23Б **ДА ЗАПЛАТИ** на „Биотехклийн“ ЕООД, с ЕИК: 175391578 и адрес на управление: гр. София, ж.к. Хиподрума, бл. 108, вх. А, ап. 2 на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от сумата от общо **774.29 лева**, представляваща разноси в настоящото исково производство по гр.д. № 19064/2023 г. на СРС съобразно отхвърлената част от исковите

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните вкл. на третото лице помагач.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца – дружеството „Техем сървисис“ ЕООД.

СЛЕД влизане на решението в сила, изисканото ч. гр. д. № 69262 по описа за 2022 г. на Софийски районен съд да бъде върнато на съответния състав, като към него се приложи и препис от влязлото в сила решение по настоящето дело.

Препис от решението да се връчи на страните вкл. на третото лице помагач.

Съдия при Софийски районен съд: _____